

ΣΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ

Ἦρτε νὰ χτίση τὴ φωλιὰ σπαθᾶτο χελιδόνι
στὴ σκέπη τοῦ στρατῶνι μας καὶ γλυκοκελαϊδάει
μιὰν ὥρα τόρα καὶ τηράει χαμήλω πὺ κοιμῶνται
σὰ λέσει οἱ δόλιοι νοστιαγοὶ θανατοκουρασμένοι.
Τηράει δεξιά, τηράει ζερβά καὶ γλυκοχαιρετάει
μὲ τὴ ψιλὴ λαλίτσα του. Μ' ἀλοίμονο! δὲν ξέρει
ποῦ ἦρτε νὰ χτίση τὴ φωλιὰ. Ἄθῶο μου χελιδόνι
τραγούδησε, νανούρισε τοὺς βαρνοκοιμισμένους
πολεμιστῆς κι' ἂν πέρασε; ἀπ' τὴν ἠλιόχαρὴ μας
τὴ Λέσβο, πές μας τί ὁμορφιῆς ξεχωριστῆς τὴ ντύνουν
τώρα, πὺ εἶνε ἀνοιξή, λουλουδοφυρτωμένη.
Μὴ σὲ τρομάζουν τᾶρματα — κι' ἄς εἶνε ματωμένα·
μιλακωμένη μου ἦ καρδιὰ ἀπ' τὸν κελαϊδισμό σου
— εὐγενικῆ τραγουδιστὴ καὶ νοστιλγῆ ὁδοιπόρε —
δὲ σοῦ χαλάω τὴ φωλιὰ, δὲν πέρνω τὰ μικρά σου
κι' ἄς χάλασαν μετὰ τὴ φωλιὰ κι' ἄς πῆραν τὰ παιδιὰ μας
κι' ἄς γένισαν τὰ ταῖρι μας γιὰτὶ μακρὰ τοὺς ζοῦμε.
Χελιδονάκι μου ὁμορφο, ζουλέβω τὴ χαρὰ σου
μὰ δὲ στὴν πέρνω. Ὀλόζεστα κομήσου στὴ φωλιὰ σου
αντάμα μὲ τὸ ταῖρι σου, μὲ τὰ γυμνὰ μικρά σου.
Θὰ σὲ κυτιᾶω λαχταριστά, θὰ μισοκλειῶ τὰ μάτια
νὰ βλέπ' ὄνειφατα γλυκὰ — νὰ βλέπω στῶνειρό μου
πὺς ζῶ κι' ἐγὼ τέτοια ζωὴ λαχταριστὴ στὸν κόσμο.